

1. Chương 01

Chương 1

Xe chạy hơn một tiếng đồng hồ thì nhỏ Hạnh bắt đầu cảm thấy mỏi chân.

Chiếc ba lô căng phồng của Quý ròm để dưới gầm ghế khiến nó không duỗi thẳng chân ra được. Nó đành phải lắc lắc hai đầu gối cho đỡ mỏi.

Đã mấy lần nhỏ Hạnh nhìn sang bên cạnh nhưng thấy Quý ròm ngồi ngủ khò còn Tiểu Long thì đang cúi đầu đọc truyện, nó không nỡ gọi, đành chép miệng ngoảnh nhìn ra ngoài.

Lúc này những cánh đồng rộng đã bị bỏ lại tít phía sau. Xe đi như chui vào những vườn điều, vườn chôm chôm chỉ chút trái trái dài hai bên đường.

Nhỏ Hạnh chưa thấy cây điều và cây chôm chôm bao giờ. Vì vậy khung cảnh trước mắt khiến nó nhấp nha nhấp nhồm và như không dừng được, nó quay lại lay mạnh Tiểu Long, bất chấp phép lịch sự mà nó tuân thủ nãy giờ:

- Này, nhìn kìa!

Tiểu Long rời mắt khỏi trang sách:

- Gì vậy?

Nhỏ Hạnh nói như reo:

- Cây chôm chôm! Cây điều nữa! Trái nhiều quá trời!

Tiểu Long nhún vai hờ hững:

- Tưởng gì!

Thái độ thờ ơ của Tiểu Long làm nhỏ Hạnh cụt hứng:

- Bộ Long đã nhìn thấy những loại cây này rồi hả?

- Chôm chôm và điều ở ngoài quê Long thiếu gì!

Ra là vậy! Nhỏ Hạnh xụi lơ. Có một lúc nó định chồm qua đập Quý ròm dậy nhưng rồi sức nhớ lần này ba đưa đi nghỉ mát ở Vũng Tàu là nghỉ ở nhà cô Quý ròm, điều đó có nghĩa là Quý ròm đã đi qua con đường này nhiều lần và những vườn điều, những vườn chôm chôm không còn lạ gì với nó.

- Bộ Hạnh chưa đi Vũng Tàu bao giờ hả? - Tiểu Long thành linh hỏi.

- Chưa. Thế còn Long?

- Tôi đi lần này là lần thứ ba.

Nhỏ Hạnh nheo mắt:

- Thế ở Vũng Tàu có gì hay?

Câu hỏi cắc cớ của nhỏ Hạnh khiến Tiểu Long đưa tay lên gãi cổ. Một hồi lâu, nó mới ập ứng đáp:

- Có biển.

- Biển thì nói làm gì! - Nhỏ Hạnh hừ mũi - Ai chẳng biết là ở Vũng Tàu có biển! Thế ngoài biển, còn có gì nữa?

- Có cát!

Quý ròm bất thần vọt miệng đáp thay. Chả ai biết nó tỉnh dậy từ lúc nào.

Nhỏ Hạnh lườm Quý ròm:

- Thế ngoài cát?

- Ngoài cát là cá!

- Ngoài cá?

- Ngoài cá là cua!

- Ngoài cua?

- Ngoài cua là còng!

Quý ròm làm một lèo khiến Tiểu Long không nhận được phải phì cười.

Nhỏ Hạnh vẫn không chịu thua.Nó bậm môi:

- Thế ngoài còng?

Tới đây thì Quý ròm bí.Hết giễu được nữa, nó đành cười hì hì:

- Ngoài còng là... bò viên!

Câu trả lời của Quý ròm làm nhỏ Hạnh đỏ mặt.Nó vùng vằng:

- Hạnh nghỉ chơi Quý ra luôn à!

Quý ròm cuống quýt:

- Thôi, thôi, tôi xin lỗi Hạnh!

Mặt nhỏ Hạnh vẫn lạnh băng:

- Không có xin lỗi xin phải gì hết!Hạnh không nói chuyện với Quý nữa!

- Cho tôi xin lỗi đi mà! - Quý ròm hạ giọng nài nỉ - Ai mà chẳng có lúc...
lỗi lầm!

Nhỏ Hạnh nhướn mắt:

- Vậy Quý thể đi!

- Thế.

- Thế sao?

Quý ròm liếm môi:

- Thế... không bao giờ lỡ lời nữa!

Nhỏ Hạnh nhăn mặt:

- Thế vậy thì nói làm gì!

- Chứ thế sao?

- Phải thế là nếu Quý lỡ lời lần nữa thì Quý sẽ bị xe đụng hoặc bị sét đánh gì đó!

Quý ròm liến lim dim mắt:

- Nếu tôi còn lỡ lời lần nữa thì tôi sẽ bị xe đụng ngay lập tức!

- Quý đừng có ăn gian! - Nhỏ Hạnh giãy nảy - Bị xe đụng chứ không có đụng xe gì hết!

Quý ròm lại nhắm mắt:

- Nếu tôi lỡ lời thì tôi sẽ bị xe đụng sút móng!

Nhỏ Hạnh vẫn lắc đầu nguầy nguậy:

- Không được! Xe đụng sút móng thì ăn nhắm gì! Phải đụng què giò thì Quý mới sợ!

Bị bắt bẻ hoài, Quý ròm đỏ quạu:

- Ai bảo Hạnh là sút móng không ăn nhằm gì! Hạnh thử tưởng tượng một ngày nào đó Hạnh bị sút hết mười móng tay lẫn mười móng chân, Hạnh có đi học được không!

Tất nhiên nhỏ Hạnh thừa biết Quý ròm tìm cách cãi chày cãi cối nhưng hình dung đến cảnh một con người bị sút hết móng chân móng tay, nó thấy như vậy cũng là đau khổ lắm nên không bắt Quý ròm thể lại nữa.

Thấy nhỏ Hạnh làm thỉnh, Quý ròm khoái chí cười thầm. Nó chắc mẫm phen này nó đã được nhỏ bạn thông minh của mình.

Quý ròm tức cười còn vì một chuyện khác nữa. Nó không hiểu tại sao nhỏ Hạnh lại mê món bò viên đến thế. Hễ mỗi lần cả bọn rủ nhau đi ăn, bao giờ nhỏ Hạnh cũng đòi vào quán phở bò viên hoặc hủ tiếu bò viên cho bằng được. Ở nhà cũng vậy. Trong mâm cơm của gia đình nó, bữa nào cũng có một tô bò viên dành riêng cho nó. Ba nó, mẹ nó và thằng Tùng, em trai nó, người nào cũng gấp hết món này tới món khác, riêng nó từ đầu đến cuối chỉ xộc đũa vào mỗi tô bò viên. Chỉ khi nào mẹ nó thúc ép lắm, nó mới nhăn nhó gấp sang các món khác.

Nhưng như vậy cũng chẳng có gì đáng nói. Đẳng này, nhỏ Hạnh mê bò viên đến nỗi nó tuyên bố thẳng thừng lớn lên nó nhất định sẽ trở thành một chủ tiệm hủ tiếu bò viên. Ước mơ của nó kỳ quái đến mức ba mẹ nó phải nhăn mặt lắc đầu. Ai đời một học sinh xuất sắc như nó, một bộ tự điển biết đi, một trí nhớ tuyệt hảo, thông thạo cùng lúc hai ngoại ngữ, lạichăng kỳ vọng gì cao xa như trở thành bác sĩ, kỹ sư hay nhà ngoại giao chẳng hạn, lại khoanh tròn ước vọng của mình trong... vánh tô hủ tiếu!

Lần đầu nghe nhỏ Hạnh tỉ tê mơ ước của mình, Quý ròm nheo nheo mắt:

- Hạnh không làm chủ tiệm hủ tiếu được đâu!

- Sao vậy?

- Hạnh sẽ đập vỡ hết bát đĩa, lấy gì đựng hủ tiếu!

- Không sao! - Nhỏ Hạnh cắn môi - Hạnh sẽ sắm bát đĩa bằng... nhựa!

Quý ròm nhún vai:

- Ngay cả vậy Hạnh cũng không thể trở thành chủ tiệm hủ tiếu được!

- Tại sao?

Quý ròm cười hì hì:

- Hạnh sẽ ăn cụt hết vốn của mình! Chẳng ai mở tiệm hủ tiếu để bán cho... chính mình cả!

Lời trêu chọc của Quý ròm làm nhỏ Hạnh xấu hổ đến nóng ran cả mặt. Sau lần đó, nó chẳng bao giờ đại dột tâm sự với Quý ròm về những gì nó ấp ủ nữa.

Nhưng không vì vậy mà Quý ròm buông tha nó. Thỉnh thoảng, như hôm nay chẳng hạn, Quý ròm lại ngứa miệng lôi đề tài bỏ viên ra giễu cợt khiến nó phát khùng lên bắt thẳng bạn gầykhăng gầy kheo của mình thể sống thể chết mới chịu bỏ qua.

Quý ròm ngồi nghĩ ngợi lan man và tũm tũm cười một mình. Nhỏ Hạnh liếc qua bắt gặp, bèn gắt:

- Thích thú chuyện gì mà Quý ngồi cười hoài thế? Kéo cái ba lô lại chỗ Quý cho Hạnh nhờ chút đi!

- Để đó đâu có sao!

Nhỏ Hạnh cau mày:

- Sao lại không sao! Kẹt cái ba lô, này giờ Hạnh đuổi chân không được, mỗi thí mồi!

Quý ròm tắc lưỡi:

- Nhưng bây giờ thì không cần nữa!

- Sao vậy? - Nhỏ Hạnh ngơ ngác.

Quý ròm thở ra một hơi dài:

- Tới Vũng tàu rồi!

Nhỏ Hạnh quay ngoắt ra ngoài, phát hiện xe đã vào thành phố. So với thành phố Sài Gòn, Vũng Tàu ít ồn ào, náo nhiệt hơn nhiều. Những bức tường vôi trắng thấp thoáng sau bóng cây xanh khiến thần kinh nó chột dẹt đi sau quãng đường dài bị nhồi xóc trên xe.

Tiểu Long níu tay Quý ròm:

- Nhà bà cô mày ở chỗ nào đâu?

- Ở Bãi Dứa. Lát nữa tới bến xe, tụi mình sẽ đi xích-lô đến đó!

- Xa không?

Quý ròm vung tay mô tả:

- Bằng nhà tao chạy đến nhà mày, rồi chạy ngược về, rồi quay lại nhà mày, rồi...

- Thôi, thôi! - Tiểu Long vội vã đưa hai tay bịt tai lại - Tao không thèm nghe mày nữa đâu!

- Không nghe thì thôi!

Quý ròm làm ra vẻ giận dữ rồi quay sang nhỏ Hạnh, nó toét miệng cười hì hì.

... Chiếc xích lô chạy về hướng Bãi Trước rồi quẹo trái, theo đường Hạ Long ngược lên dốc.

Gió biển mặn mà phả vào người khiến nhỏ Hạnh reo lên hớn hở:

- Thích quá! Thích quá!

Tiểu Long thì tò mò đưa mắt ngắm các loại tàu thuyền đủ kiểu đậu san sát bên kè đá, thậm chí đến những chuyến phiêu lưu.

Quý ròm ra về chủ nhân, hai tay chỉ loạn:

- Tít đằng kia là Thích Ca Phật đài. Còn đây là bến cao tốc. Trước mặt mình là chùa Phật nằm. Còn chạy tuốt lên trên kia là Mũi Nghinh Phong.

Nhỏ Hạnh liếm môi:

- Thế nhà bà cô Quý ở đâu? Gần tới chưa?

Quý ròm chồm người chỉ tay ra phía trước:

- Ở chỗ cây sứ kia kìa!

Cây sứ mọc ngay đầu sân nhà cô Quý ròm.

Chiếc xích lô vừa dừng lại, ba đứa vội vàng nhảy xuống xe.

Trong khi Quý ròm chạy lại cổng nhấn chuông, Tiểu Long và nhỏ Hạnh háo hức nhìn vào tò mò ngắm nghía.

Nhà của cô Quý ròm xây lõm vào vách núi. Người ta phải đục đá ra để lấy chỗ cất nhà. Phía dưới là khoanh sân rộng dùng làm chỗ đậu xe. Tiếp theo là những bậc cấp dẫn lên căn nhà nằm tít trên cao, hai bên hoa giấy mọc từng chùm đỏ ối.

Lần đầu tiên trông thấy một ngôi nhà kỳ dị như vậy, Tiểu Long và nhỏ Hạnh cứ ngẩn mặt ra nhìn.

Quý ròm nhấn chuông đến lần thứ ba thì một thằng nhóc trạc mười hai tuổi từ trên cao theo bậc cấp phóng xuống. Nhác thấy Quý ròm đứng ngoài cổng, chưa tới nơi nó đã reo:

- A, anh Quý! Em đợi anh từ sáng đến giờ!

Quý ròm mỉm cười:

- Cô Tư có nhà không?

- Có! - Thằng nhóc vừa kéo sợi xích leng keng quẩn quanh mép cổng vừa đáp - Tối qua cậu Hai gọi điện thoại báo sáng nay anh xuống chơi nên mẹ em ở nhà suốt chẳng đi đâu!

Quý ròm giới thiệu hai bạn mình cho thằng em, rồi nói:

- Còn đây là Mạnh, con cô Tư!

Mạnh gật đầu chào hai người khách quý:

- Mời anh, mời chị vô nhà chơi!

Sau khi nói một câu đầy vẻ người lớn, Mạnh quay lại dẫn đường. Nhìn nó thoăn thoắt leo lên các bậc đá, nhỏ Hạnh không khỏi lắc đầu thán phục.

Cô Tư của Quý ròm đón tiếp ba đứa trẻ với vẻ niềm nở, tất bật của một người lâu ngày không có khách đến thăm.

Cô dẫn Tiểu Long và nhỏ Hạnh đi từng phòng, giới thiệu chỗ ăn chỗ ngủ đã được sửa soạn tươm tất, rồi sau đó giục bọn trẻ đi rửa mặt. Quý ròm lễ độ đi theo hai bạn, mặt mày sung sướng vì sự chu đáo của cô mình.